

ligheder ved det Ansvarlighedsystem, som Loven af 3die Januar 1851 har optaget efter belgisk Mønster, ere blevne belyste ved dybere gaaende Prøvelse og Erfaringens Vidnesbyrd. har den Forkjærlighed for det, som en Tidlang kunde spores, om det end aldrig trængte igjennem udenfor en meget begrændset Kreds af Lovgivninger (Belgien og nogle tydske Stater), i høi Grad tabt sig. Da der i Tydskland blev Spørgsmaal om at skabe en Rigspresselov, var det kun med Modifikationer, der egentlig brød med Grundtanken (nemlig Forfatterens Afgang til at frigjøre sig for et Ansvar, han efter almindelige Regler har forskyldt, at Journalistmødet i Breslau (1871) og de første Udkast til en Rigspresselov havde optaget det, og senere blev det ganske opgivet. Paa dette System er nemlig den gjældende tydske Lov om Pressen af 7de Mai 1877 ikke bygget, saalidt som den engelske og franske Lovgivning. Den tydske Lov udtaler tværtimod som Grundregel i § 20, at Ansvarret bestemmes efter de bestaaende, almindelige Straffelove. Hvad dansk Ret angaar, kunde man videre anføre, at af den tidligere Særlovgivning for Pressen med Hensyn til almindelige Forbrydelser er en Hovedbestanddel allerede bortfalden ved den almindelige borgerlige Straffelov, under hvis almindelige, ikke særlig paa Udøvelse ved Pressen beregnede Bud de forhen efter Lov 3die Januar 1851 §§ 5—10 og 12 straffede Handlinger nu ere henførte. Det vilde være et Stridt videre paa denne Vej, naar de særlige Ansvarsregler i Lov 3die Januar 1851 § 3, om end kun for et begrændset Omraade, erstatte des ved Straffelovgivningens almindelige Regler. Man vilde være kommen det Maal nærmere, at Presseloven kun indeholdt Forskrifter for det, som naturlig hører under en saadan særlig Lovs Omraade, nemlig Alt, hvad der vedkommer det saakaldte Pressepolitii, derunder det, der i Reglen betegnes som formelle Presseforseelser.

Hvor tiltalende imidlertid end denne Tanke kan forekomme ved første Dietast kan det dog ikke Andet end billiges, at den foreløbige Lov 13de August f. V. og det foreliggende Forslag ikke ere slaaede ind paa denne Vej. For det første vilde det være høist unaturligt, naar man stred til en saadan Systemforandring, da kun at foretage den for en begrændset Art af Publikationer ved Trykken, medens det tidligere System bevaredes paa det øvrige Omraade. Men ved at gjøre det forandrede System anvendeligt paa alle Pressefrembringelser, vilde man være kommen udenfor den Grændse, hvor Forandringer ved foreløbig Lov kunde anses for paakaldte ved stedfindende Misbrug

og derfor for beskyet. Og forsaavidt der nu er Spørgsmaal om at ordne Ansvarret ved regelmæssig Lov, maa det dernæst mærkes, at en Systemforandring som den omspurgte ikke vilde kunne iværksettes blot ved at sætte en Henviisning til de almindelige, strafferetlige Regler i Stedet for Lov 3. Januar 1851 § 3. Dertil maatte slutte sig dels en omfattende Revision af, hvad der ovenfor er betegnet som Pressepolitilovgivningen, dels visse Forandringer ogsaa i den almindelige Straffelovgivning. Ellers vilde baade Retshaandhøvelsens Krav og Pressens Interesser komme til at lide ved Forandringen.

Det er tilstrækkeligt i saa Henseende at antyde, at Pressepolitilovgivningen staar i nøie Sammenhæng med Ansvarlighedssystemet. Hvad man under et System maa fordrø eller kan lade sig nøie med, kan være for meget eller for lidet under et andet System. Medens Pressepolitilovgivningens Hovedopgave under det nu gjældende System er det, at sikkre Retshaandhøvelsen den ansvarlige Person, som Loven hyder den, vil Opgaven under en Ordning, der gjør det almindelige Ansvarssystem anvendeligt paa Pressen, blive paa den ene Side at lette den da i mange Tilfælde ulige vanskelige Opgave at faae fat paa den eller de Skyldige, og derved forebygge, at Ansvarret ikke faktisk bliver illusorisk, og paa den anden Side at gjøre saadanne Dømpelser mulige i Konsekventerne af de almindelige Ansvarsreglers Overførelse, f. Ex. med Hensyn til Forældelse, uden hvilke særlig den periodiske Presses Stilling let kunde blive vanstaaende, og som ogsaa Hensynet til mange Pressefrembringelses hurtig forsvindende Karakter gjør naturlige.

Hvad dernæst den almindelige Straffelovgivning angaar, vilde den Regel, at Forsæt kræves til de ved Pressen begaaede almindelige Forbrydelser, meget ofte føre til Straffrihed for alle Andre, der medvirke ved Publikationen, end Forfatteren. For ikke at gjøre deres Ansvar illusorisk, vilde der derfor være Opfordring til at fastsætte en selvsølgelig ringere Straf for dem, naar de vel have manglet Kjendskab til Publikationens straffbare Karakter, men have tilfidsesat den Ugtpaagivenhed, deres Rolle ved Publikationen naturlig paalægger dem, ved at hjælpe til Offentliggjørelsen af en efter sit Indhold strafbar Pressefrembringelse, hvis Karakter som saadan de burde have kjendt. En i denne Retning gaaende Regel om Straf for Uagtsomhed er optagen i den tydske Rigspresselov og erkjendes under de langvarige Forhandlinger at være en uundværlig Betingelse for at kunne bygge Ansvarret for